

буде в потрібному числі. Який це буде відчінний матеріал для агітації серед темної людності!.. Тоді всі оти заступники російської школи запевнятимуть селян, що українці дуже завадять простокардію мову тільки для селян, а самі в городах викликають "благородну мову".

Десятки разів писалось вже по часописах про таке скрутне становище української школи, але на всі ці писання, на всю ту аргументацію хоч би хто скончав. Входить дійсно що всі тільки зміни і благани — "голос вончого в пустині".

Пробуємо ще раз підняти голос у цій справі; коли не дозвіл він до Міністерства освіти, то може вразити вухо тих, хто береться пропагандити піснітуку "на твердих національних підвалинах".

С. Гай.

Президент-міністр

Гусарек.

Промови п. Гусарека в парламенті та в палаті наців робили враження подібно до того, як мали звичайно, коли читали статтю середнього репортера брукової газети, замовлену йому на тему, зовсім йому непідходив маковідмін. Всі різниці між цим та другим хаба тільки в кількості, хіба тільки в тому, що президент-міністр викладав свою мову не дім маковідмін, а для великої світової аудиторії. Оци останнія причина надала значущі промовам п. Гусарека. Але це значущі випливали не з грунту речі, не з великого ідейного та творчого джерела, а від людини, вибралої і досить середнього посту.

Ці програмові промови п. Гусарека не могли сами по собі бути самочинниками, не змінили центром, вікруг якого живуть і хвилюються спасти різних сторін. Ці промови наявні не могли бути якими більшим імпульсом для живішої дискусії в обох палатах. А через те, що в епі мові Гусарека пізніше не можна дошукатися й провідної думки та жадних життєвих фарб, політичних симпатій або антипатій до якісь сторін. Все це викликalo те, що запевнені не бажав і сам промовець, — недовір'я, нездадження.

"Neue Freie Presse", в № 19.370 від 30-го липня, з приводу промови президент-міністра в палаті наців пише: "Ніхто з тих, хто слухав фон Гусарека, не міг дізнатися, якою дорогою він хоче йти. З його промови нікто не можна помітити, не можна впевнено сказати, що власні свої гадки він приносить. Невідомий самостійний тон. Хочаби одні таке слово було в епі мові, на підставі якого можна було б сказати: це є новий міністр-президент! — Такого слова ж не знайшли!"

Нейсність, невиразність парламентської промови Гусарека що до його політичного курсу викликала під час цієї промови жерперличку серед самих німецьких партій, особливо з боку німецької радикальної партії, послів якої, Тейфель і Панц, нераз перебігали його промову, вимагаючи пояснень, умірте допитуючись про німецький курс політики, який так щідно сказав д-р Зайдлер.

Представник німецьких аграріїв, професор Вальднер, застаплюючись над промовою п. Гусарека, каже, що хоч все так жеясно в ній, але він, д-р Вальднер, — "зі страхом помітив, що в його зовсім немає того національно-німецького напряму, який поспішав у спадщину йому його попередників. Барон Гусарек зовсім місочив про цю цілітку. Все це робить таємні, що жемчажа він зовсім не пренебрегає на довірія німецького народу і не хоче рахуватися з вимогами цього народу".

Чехи й південні слов'янини а priori вороже поставилися до нового прем'єра, не торкаючись наявні у своїх промовах змісту його промови.

Наш український посланець д-р Святін Левицький у своїй парламентській промові висловив відношення українського парламентського представництва до нового голови кабінету. який себе винесли вже встиг одрекомендувати ворогом українсько-народу.

"Попередній уряд ми підібрали всіма своїми силами, сказав цей наш посол, — але проти німінської політичної уряду ми рішуче й торжественно проголосуємо, бо з нашою українською землею роблять політичний гаманець в інтересах польських асоціацій. Ми рішуче настоюємо на попередніх своїх вимогах, що-де утворюють з східців Галичини самостійного підзагону, Kronenland'у, в межах австрійської монархії. Український народ Галичини буде вести для цього німінської і взагалі єдиний

обов'язок людям, а що поверх того — все від думавого.

Німінський моралізм — основна риса духовного обличча російського інтелігента, котрій, відкладаючи об'єктивні цінності, робить якимось культом суб'єктивні інтереси біжного, приймаючи його чи як окрему одиницю чи як великий гурт (народ). Знайчним окремою особою для загалу або для добра поодиноких індивідів в тому загалу оцінюється й вартість таєміні одиниці: всяка цінність має вартість не як сама по собі, а лише придатністю для добра біжного.

Проти бюджету та воєнної позиції Галичини, доки це його бажання не зміниться. А через те і представники українського народу в парламенті будуть трипатиши рішуче економічно проти цього кабінету!..

Подібний же протест проти ворожої українському народові в Галичині політикою уряду висловив і український представник, д-р Барвінський в члагаті панів.

Поляки дуже обережно [та здергливо поставилися до промови президента-міністра] і голосували за бюджет і воєнну позицію.

Проти бюджету та воєнної позиції Галичини, доки це його бажання не зміниться. А через те і представники українського народу в парламенті будуть трипатиши рішуче економічно проти цього кабінету!..

Культ само спрощення, таким чином, як то видно в слів Франка, являється не специфічно-толстовською ідеєю, а еологічним вислідком німінського моралізму руської інтелігенції. Через те саме найбільш відповідним для традиційного русько-інтелігентського світогляду буде народництво. Революція, дійсно, дала наявні зразки морального тероризму од цеї панічної ідеї — "кто не съ народомъ, тотъ и противъ него". Та що і в наші дні кожен російський і зросійщений "інтелігент" буває доконе "народникомъ".

Народництво має свою довгу історію; воно нічого не дає самому народові, не було течією творчою, що утворює культуру та підносить масу, маси за дія народу відкладаючись моральні, соціальні й матеріальні виміщення над масою, відкладаючись естетичні нахили. Особливості цього культу відоміши й на зовнішньому вигляді, "сознательній інтелігентот".

Вже на перших роках своєї діяльності народництво зважувалося з "хождіємъ въ народъ" хоче в народовому одязі, щоб семінки і вдумку не взяли собі, що має дія з паном, а той іак йшов до народу наявні не стільки в бажанням поділитися з своїми біжжими знаннями, скільки карується вищурінською стихією потребою ізвинського каптика перед народом. Й от тоді скідається з плеч фрак та наскрізь на сорочки і люде падагми на себе все противідіє, — себі народи-коморозі сорочки "на вищукъ", високі чоботи, личани, "армянки", "поддебені".

Переживши той кумедний звичай і на Україну. Не розуміючи російського народництва і не маючи яв'язку з власним українським народництвом (хлопоманство), місцева інтелігентська молодь теж одягнулася в московськоти і чоботи, а особливо пішла на те мода, відома з'явилася мозаїчні в російській літературі на чолі з Герасимом, Андреєвим та ін. Ця течія розворнула дно російського життя, кинула світ на те балко, де панів заутії громадські недобігодки, але до чого ж тут кафтани, блузи й косовогортки, особливо у нас?

Та з'єднається найбільше спричиняє до поширення московських "мод" знаменитий і найбільший пропагандист звички з народом — Лев Толстой і темовітство. Що сам Толстой любив ходити в простій сорочці і в личаках це, можна сказати, його діло, він цього не проповідував, а так йому подобалося, а от темовіт, відомий із свого вчителя його науку, виник тим відкладкою традиційного народницького косовогортку та й замість виникненії ІІ, стала класи ІІ поруч з основними тезами темовітської науки, може наявність тому, що ця симака виникла в інч. була лежка й приступінна, а між сама наука про не супротивилася зулу.

Онцю відіжаку, скоріше наявні якісна маскарадну цільну, котрою звичай пішевши росіянин, ми на жаль всіх діячів у себе на Україні; вона з походом, затяженою сознательними "людьми", пішла наявні на село. Колишня російсько-народницька реклама чи кохетство, стало предметом поспованої моди, а зміна моди на селі в течії цього чогось нового, культурного, передового. Чи не образливо, що наше село приймає за передові форти, що по сути було предметом реклами, медомисливим ціплюванням, та що й позбавленім успіху естетичної розумної практичності?

Дивлячись з боку, через сорок-п'ятдесят років назад, що можна зрозуміти первісних народників, але в наші часи це віддається тільки сміхом, недоладами нечуваними здобутків спиральної культури. Наша країна, народ, страждає, але до чого тут відмінання більш комірців та уклони перед очаковою російським народництвом?

І. Широцький.

Косовогортка".

Одні з найважливіших представників російської філософічної думки, ветер бурський вчений Франк, говорив про такі згадки, "моралізм" російської інтелігенції, висловлюється так, що символ віра в цього інтелігента — то бага народу, — що служить тій цілі для цього народу, — що винесли вже від боротьби за відокремлення

Релігійні студії.

VI.
У дні апостольські.

На жаль, однак, не зажаєчи наї Христові заходи, зазвичай ознаки

небесного Вчителя, що не та ганьба людину, що увіходить в уста, було сказано не про його, місію воне не назуває іменем його, іменем його не наїзує.

Апостол Павло, що тає самий з цімерів християнства, що, давши першу організацію, разом з тим успішною було відмінної людського життя; завдяки йому, остаточно висловивши на землю в неба, церква твердо став на широку путь легального існування, і, вийшовши з національних меж жицького народу, робиться церквою ізмінів, ідже істині візіні місії ізраїльським, а не заснованою на ім'ї йудеїв, і, єдиним Христом. Але разом з тим, церква Христова в цього часу починає втрачати пістроху пайкрайці риси своєї первістності ідеологічної чистоти, та незалежності вірних, бо хоч апостол Павло й проповідує, що душа вже більше творить чистоту, а ніж практичні звичаї. Наука Христова, що наїзує: ви же візьміться вчителями, бо у вас єдиний учитель — Христос, а він він брати, через заведення, спочатку в формі разділу функцій, а потім чималі єпархії — епископства, пресвітерства та дияконства — зводять чисто евангельський спосіб організації церковної громади на ніщо, однією з яких є відмінна в еволюції християнства.

Павло Мазюкевич.

В Міністерствах.

Нові призначення.

З наїзу міністра освіти головною комісією по призначенням при Київській шкільній окрузі має бути проф. Лобода, а його замістителем Кильціків, директор департамента велико-руського міністерства.

У Київі.

◆ Додаток до закону про громадянства. Цими дніми буде опубліковано додаток до закону про українське громадянство Ст. 4-та закону 2-го липня цього року буде змінена в тім розумінні, що російським громадянам, котрі не бажають прияти українського підданства, мається екстронка для подачі заяв місцевим старостам. Строк для подачі заяв установлюється трохи місяців з дня опублікування закону, се-б-то до 11 жовтня 1918 року.

◆ Проти халерів заходи. Рада державств асігнувала в розпорядження начальника головного військового санітарного управління 100,000 карб. на необхідні заходи проти захву халерів в армії.

◆ Від'їзд бар. Мумма. Германський посол бар. Мумм вийде у Берлін.

Позавчора він був з візитом у посольстві дружини Гемінії держав.

◆ Наказ військового міністра. Військовий міністр Рогоза в наказі по м-ву висловлює своє незадоволення поведінкою двох військових з управління генерального штабу, котрі під час побуту в Червоні на Збройно в пам'яті самовільно покинули зали.

◆ Велике засмічення Печерського базару. На цім базарі певне підкімнатне діяло глибоко-чутливі собаки закинені для них маслаки. Ці маслаки, недограві з собаками, вуть же і лишаються вони з собою півтора години. В цільох місцях по цій парканами жахати зали від собаки, а розкинутих собаки півтора години.

◆ З приводу смерті І. М. Стешенка.

Оксані Михайлівні дручині Івана Матвієвича Стешенка.

Словіа завмірають на устах, коли спадає думка, що між працівниками наїї дресирівки і культури немає імена Івана Матвієвича. Тільки відкрита для всіх України гітлерівської бомбометриї серця всіх нас. В дні небіжичного гори висловлюючи звіснайшій сім'ї зім'ї, що відмінно діяла на її дітей, відмінно діяла на

